

...אני זוכר אותו מחקופת שרות הסדיר. צנוע, שקט, חיילים ושקט, חיילים תמיד אהבוהו. הוא ללא ספק המפקד האהוד ביותר ביננו. החבר'ה נשמעו לו יותר עקב הערכתם וחיבתם, מאשר הפקודות ומשמעת הצבא.

אבי לא נטר סינה לאף אחד. המריבות הקטנות והיומיומיות, לחץ העבודה המוגבר, האימונים הקשים, כל אלה היו בטלים אצלו בששים. "שמע אמר לי פעם לאחר אימון ארוך ומפרך "היה יופי של ירי"..."

הטנקים, אהבתו הגדולה, נשמעו לו, הוא ידע לפרק ולהרכיב חלקים, להדגים את השימוש בהם, להתרוכח בלהט ובמקצועיות, ולהסביר באריכות ובמומחיות לחייליו ולחבריו את השימוש והתורות הקשורים לטנק.

לאחר סיום קורס מפקדי טנקים, הוצב אבי בתפקיד הדרכתו, במקום נוח יחסית. הוא סירב, במרץ ובדבקות האופייניים לו. ונלחם בבירוקטיה הצבאית, עד שלבסוף ניתן לו מבוקשו והוא נשלח לסיני. שם הוצב שוב בתפקיד משרדי שלא הלם את אפיו - סמל מבצעים. שוב החל מאבק, ממנו יצא אבי וידו על העליונה - ירד אלינו לגדוד כמפקד טנק מן השורה, והוכיח את עצמו. ביום ראשון 7.10, לפנות בוקר, התחלנו לחמש טנק. שנינו אבי ואני, עשינו את כל עבודת הצרות, כשאנו פותחים את הארגזים החתומים, שולפים את הפגזים מהזבילים, ומעמיסים אותם על סיפון הטנק, נכנסים לצריח ומסדרים אותם. הצעתי לאבי שננוח מעט. הוא הסתכל עלי ואמר - "השתגעתי, חייבים לגמור מהר ולצאת".

דרך מותו אופיינית לדרך חייו - פרץ בין הראשונים קדימה, בדבקות ומתוך מסירות, ונבלם...אבי, כחבריו בטנק, הלך בדרך כל אדם, אך בדרך הגיבורים במותו, הותיר אותנו המומים וכאבים.

דני קרגל